

[Bernhard Baunsgaard]

Lovforslaget har til formål at gribe ind over for skibsleasing, og jeg skal med det samme sige, at det støttes fra radikal side. De tilbud, der har været fremme særlig inden for de sidste måneder, er efter vor mening konstrueret på en sådan måde, at vi ikke kan tolerere det.

Jeg vil i den forbindelse føje til, at det allerede ved indgrebet sidste år blev forudset, da den menneskelige opfindsomhed jo er så stor, at det, som vi dengang vedtog, muligvis ville blive misbrugt, og vi erklærede os også dengang rede til at gribe ind. Det er derfor, vi kan give hel tilslutning til dette.

Jeg vil gerne gøre en bemærkning i fortsættelse af det, hr. Lykketoft sagde om § 4 i ligningsloven. Jeg har lagt mærke til og har lige checket af nede hos et medlem i folketinget, at en række af de leasingforetagender, der er udbudt i den sidste tid, har taget forbehold over for § 4 i anpartsudbuddet. De har sagt, at det er en forudsætning for beregningerne, når man køber denne anpart i leasing, at kursgevinsterne ikke beskattes. Det kunne tyde på, at disse mennesker selv har været klar over, at der er en mulighed for det, men jeg vil gerne have opklaret til arbejdet i udvalget, om ministeren denne gang tager stilling til det, og jeg håber meget, det bliver en positiv stilling, eftersom de mennesker selv har forudset, at det må være en nærliggende mulighed.

Dette indgreb er konstrueret på en sådan måde, at man også griber ind over for partskibene i al almindelighed og partrederierne. Hermed griber vi jo ind i noget, der har været brugt, ikke bare i 100 år, men så langt tilbage, vi kan følge dansk skibsfart, dvs. tilbage til vikingetiden, og op gennem middelalderen har partrederier og partskibe været meget almindeligt anvendt i Danmark.

Ministerens har prøvet at afbøde dette indgreb ved at sige, at såfremt parthavernes antal ikke overstiger 10, gælder indgrebet ikke. Det vil formentlig redde fiskerflåden, og jeg har læst i bemærkningerne, at skulle der være enkelte fiskerskibe, som havde flere end 10 parthavere, var ministeren parat til at dispensere. Det er i orden. Tilbage er partrederierne, og vedrørende dem vil jeg godt have ministerens uddybning.

Må jeg sige et par ord til sidst om ikrafttrædelsen. Der står jo her, at hvis der er truffet skriftlige aftaler med et værft om bygning

af et skib, så løber denne aftale. Jeg vil gerne have at vide – hvis det er muligt for ministeren allerede her i dag at sige noget om det – hvor mange år vi så er fremme i tiden. Er vi fremme i 1986, 1987, 1988, 1989 eller 1990? Jeg har på fornemmelsen, at 1990 i hvert fald er et meget tænkeligt årstal for de aftaler, der i de sidste dage er truffet, og desværre ser det ud til, at disse aftaler er truffet på en sådan måde, at det ikke mindst er norske rederer, der får gavn af det og dermed kan konkurrere med danske rederier. Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om denne begrænsning er tilstrækkelig.

Må jeg så til sidst bemærke, at for en årgang skibe er den direkte værftsstøtte, så vidt jeg forstår, af størrelsesordenen 1 mia kr., og det, der kommer frem gennem skibsleasing, er 250 mill. kr. for en årgang. Jeg ved ikke, om ministeren kan bekræfte disse tal.

Lenger (VS):

Ud fra devisen »bedre sent end aldrig« skal ministeren såmænd ikke have utak for, at han har fremsat dette lovforslag. Det er et skridt i den rigtige retning, og derfor kan ministeren også regne med støtte fra VS. Men det skal selvfølgelig understreges, at forslaget går ud på at nedsætte skattepligtige personers fradrag for skattemæssige afskrivninger på skibe og ikke at ophæve afskrivningsadgangen som ved leasingindgrebet.

Ministerens understreger i sine bemærkninger til lovforslaget, at der er sket en stærk stigning i antallet af skibsarrangementer, fordi skibene fik en særstilling ved leasingindgrebet, og vel at mærke skibsarrangementer, hvor investeringen foretages først og fremmest ud fra skattemæssige overvejelser.

Man fristes til at spørge: hvad havde ministeren ærlig talt ventet? Det var til at forudse, og det blev forudset her i salen af såvel socialdemokratiet som socialistisk folkeparti og venstresocialisterne, men ved den lejlighed var hverken regeringen eller hr. Bernhard Baunsgaard til at hugge eller stikke i. Så vores »tak for lovforslaget« er altså forsynet med den tilføjelse, at dette hul kunne have været stoppet for længst, hvis der havde været den politiske vilje eller for den sags skyld bare en erkendelse af, at det er med fiduser som med vand; det løber selvfølgelig derhen, hvor det går nedad.